

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

BŘEZEN 2012

NINA MITROVIĆ, chorvatská dramatička

Její hra *Tahle postel je příliš krátká aneb Jen fragmenty* uvedeme v české premiéře v dubnu 2012.

Připravujeme

Nina Mitrović TAHLE POSTEL JE PŘÍLIŠ KRÁTKÁ ANEB JEN FRAGMENTY

(This bed is too short or just fragments)

„Všichni ti lidé mají někde schovaná křídla,
ale jsou opravdu na létání?“

Překlad: **Jana Alfabeta Cindlerová** a **Hasan Zahirović**

Režie: **Martin Čičvák**

Dramaturgie: **Roman Císař**, **Vladimír Procházka**

Scéna: **Tom Ciller** / Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hrají: **Vladimír Kratina**, **Lucie Žáčková**, **Matěj Dadák**, **Dana Černá**,
Lenka Skopalová, **Jan Hájek**, **Dana Marková**.

Premiéra v dubnu 2012

Režisér **Martin Čičvák**

Inspicientka **Markéta Rezáčová**

Irena / **Lucie Žáčková**

Matka / **Lenka Skopalová**

Novinář, Doktor, Pohřebák /
Jan Hájek

Tom / **Vladimír Kratina**

Petr / **Matěj Dadák**

Sheila / **Dana Černá**

Sestřička / **Dana Marková**

NINA MITROVIĆ

Milá Nino, vaše divadelní hry jsou reflexemi současného života jihoslovanských zemí, jež se v první polovině 90. let ocitly ve válce a dodnes je trápí její následky. Vaše texty už téměř deset let pronikají na chorvatská jeviště i do evropských divadel. O postavách ze hry *Tahle postel je příliš krátká aneb Jen fragmenty* říkáte: „Všichni ti lidé mají křídla, ale jsou opravdu na létání?“. Vy jste našla svá křídla na létání v dramatickém psaní pro divadlo?

Nevím, jestli jsem našla v psaní křídla. V tomhle oboru člověk nikdy nemůže skutečně vědět, co od sebe může očekávat. Jakmile se ti zdá, že už všechno víš, že máš jasno, k čemu směřuješ, a tvá drama ta se píše jakoby sama od sebe, přicházejí zase dny, měsíce a možná i roky, kdy všechno, co z tebe vyjde na papír, vypadá falešně a jednorozměrně. Psaní je pro mě velmi intimní. Není to práce, je to víc – je to život. A já to neřídím. Nejlepší věci, které jsem napsala, jako by ze mě vyšly. Já jsem rozestavěla postavy a ony se pak vyvíjely samy ze sebe. Samozřejmě, aby se stalo něco takového, je třeba hodně práce a snahy udržovat si přemýšlení o té věci, ale taky scestné nápady a hromada vyhozených stránek, dokud se nepřijde na tu jednu – pravou. Pro mě musí mít začátek každé dramatické práce něco, co mě osobně zaujme. Když to nemá, celé mi to přijde nudné a vzdávám to hned na počátku.

Co vás k divadlu přivedlo a co pro vás znamenalo ve vašich začátcích? Čím vás po nabytých zkušenostech přitahuje dnes?

Divadlo jsem si nevybrala, vždycky mě spíš zajímal film. Ani do divadla tak často nechodím. To, co mě od něj odvádí, je teatrálnost,

falešné emoce a domýšlivost, jakou často na jevišti vidím. Mě zajímá upřímnost, lehkost, která tě chytne, přenesne tě do příběhu a ten tě vede. Jsi v něm a žádný jiný příběh jakoby neexistoval a reálný svět kolem tebe ani nebyl. A samozřejmě, zajímá mě emoce, která je nad tím. Táhnu především k filmu a do své divadelní práce vnáším často filmové prvky.

Ani po zkušenostech, které jsem získala, se moje myšlení nezměnilo. Dál mě zajímají ty samé věci a stejně nesnáším falešné divadlo, které je okázalé a elitářské. Jiné je to, že mě už tolik nezajímají společenská a politická témata. Ve středu mé práce je člověk a jeho otázka: „Jak to jen žiju ten život?“

V České republice jsme měli příležitost poznat vaši tvorbu z vydané hry *Sousedství vzhůru nohama*. Překlad hry „*Fragmenty*“ pořídili Jana Cindlerová a Hasan Zahirović v loňském roce. Když dnes obě hry (první je z roku 2002 a druhá 2004) pročítám, mám pocit, že osudová bezvýchodnost nešťastných postav v „*Sousedství*“ se ve „*Fragmentech*“ proměňuje v hledání naděje: jsou tu postavy, které cítí, že se musí zbavit strachu ze života, a jsou tam i takové, které v tom snažení dokáží podporovat druhé. Pod soupisem postav píšete, že jde o „*fragmenty lidí, kteří ožili z fragmentů Giuliova života. I ze životů jiných.*“ Můžeme se vás zeptat na 'příběh' vzniku vaší hry?

„*Fragmenty*“ vznikly náhodou. Giulio Marini byl herec, který už nežije a kterého jsem poznala během prvního inscenování mého *Sousedství vzhůru nohama* v Chorvatském národním divadle Ivana Zajce v Rijece. Pozval mě, abych ho navštívila v nemocnici, kde byl hospitalizován s rakovinou. Bohužel tu nemoc neporazil. Během mé první návštěvy mi vypravoval svůj příběh a poprosil mě, abych o tom napsala hru. Řekla jsem mu, že to nemohu, že tak nepracuju, ale že z toho můžeme udělat rozhlasový dokument. Tak vznikl pořad *Kdo neumře, není člověk*, jenž byl oceněn zvláštní cenou poroty Festivalu Prix Italia. A z toho materiálu se ve mně zrodil nápad napsat hru o člověku, který si dal inzerát, aby vypověděl svůj příběh, vlastně o člověku, který umírá, ale nebojí se, a o mladé ženě, která začíná žít a má strach ze svého života. Tom je fiktivní postava, jako všichni ostatní v mé hře. Nosí v sobě části mně blízkých lidí a samozřejmě mě samé. Já jsem v každé postavě a věřím, že to tak má být. Nemůžeš psát celou svou bytostí, aniž bys do textu neupsal sám sebe. To nevím, jak by bylo možné. Hru jsem napsala v angličtině. Nevím proč. Píší dnes v obou jazycích a sám materiál mi určuje, v jakém jazyce mám psát. Některé věci je jednodušší říct chorvatsky, jiné anglicky.

Když jsme připravovali rozhovor s překladateli, Hasan Zahirović mluvil o vaší schopnosti zachytit 'narušené vztahy mezi lidmi, trapné situace, v nichž nikdo nikoho nerespektuje'. Dodal k tomu, že to je skutečnost, která se týká balkánských zemí stejně jako České republiky. Přitom nám se válka vyhnula. Na svých zádech si nosíme „jen“ čtyřicet let totalitního režimu, v němž jsme dvacet let žili v okupaci. Proč vy osobně pocítujete

úpadek etiky v každodenních mezilidských vztazích jako vážný společenský problém?

V první řadě chci zdůraznit, že úpadek etiky není přítomný jen v zemích 'tranzitních' a těch, které prošly válkou. Důvod toho problému se ve skutečnosti skrývá v nehumánnosti kapitalismu. Současná společnost – ta západní, ke které počítám i naše země, protože budme realisté, odlišujeme se stále méně: všichni máme stejná shopping centra a z obrazovek nás bombardují stejně prázdné seriály, reklamy a reality show – je společnost narcistní a konzumní. Jedince řídí spotřeba, individualisté neexistují, ulicemi kráčí jen válečníci oblečení do Top shop kreací, které navrhla nějaká herečka, modelka nebo zpěvačka, taky mimochodem napsala knihu receptů. Z titulních stran časopisů se na nás usmívají dokonalí lidé. To jen posiluje nejistotu jedince a jeho frustraci, když se pokouší dosáhnout něčeho, co neexistuje – dokonalosti. Každý neúspěch pak posiluje pocit prázdnoty a ten se zase snažíme vyléčit instantním potěšením: od nakupování pomoderních hadrů k alkoholu a kokainu. V současné společnosti morální hodnoty nehrají velkou roli. Jsou už jen ve sloganech na dezodoranty, čokolády, automobily. Jen se podívejte, co nám prodává Milka, Nivea... lásku, štěstí. A o čem tu mluvíme? Pořád je to jen čokoláda, pořád je to jen pleťový krém. Slova ztrácejí svůj opravdový smysl. Intimita znamená svléknout se do naha, nafotit se a sdílet přes Twitter fotky se všemi, které znáš i neznáš. Pociť, že neexistuješ, když nemáš fotku v novinách nebo když na googlu vytukáš své jméno a neukáže se určitý počet odkazů! Už to samo ukazuje, nakolik nežijeme pro sebe ve světě reálném, ale pro druhé ve světě virtuálním. A hodnoty jsou snižované tím, že své místo teď mají na obalech výrobků. To, po čem lidé dnes touží, jsou sláva a peníze. Život člověka, který je takhle motivovaný pro svou práci, může být jen těžko šťastný a naplněný. A proč jsme najednou překvapeni, že si jsou lidé odcizení? Když bloudíš světem ve víře, že falešné věci jsou opravdové. Když reklama, plakáty a slogany je tak většinou propagují.

Přestože píšete o závažných věcech, je ve vašich textech patrná lehkost a hravost. Pro naše diváky bude zajímavé, že jste jednu z her napsala na motivy *Pošťácké pohádky* Karla Čapka. Jaký je váš vztah k českému spisovateli, který právě takovými literárními přednostmi vynikal?

Karla Čapka mám ráda. Je to velmi nápaditý člověk. Ale musím přiznat, že jeho práci znám jen z jedné sbírky dětských pohádek. Poznala jsem ho, když mi Robert Walzl nabídl, abych adaptovala *Pošťáckou pohádku* do dramatického textu pro divadlo. Upřímně, moje první reakce byla, že to nezvládnou. Myslím, že práce pro děti vyžaduje zvláštní schopnosti. Těžko se v ní dá něco skrýt, protože děti rozpoznávají pravdu líp než my dospělí. Děti se nedají tak oklamat. Protože jsem nikdy předtím pro děti nepsala, impulzivně jsem ze strachu nejdříve odmítla. Ale když jsem si Čapkovu pohádku přečetla, pochopila jsem, že to mohu dokázat. A tak vznikl text *Kolbaba a Brzovavko*. Líbí se mi, jak Čapek jednoduše, vtipně, dětsky hravým způsobem toho řekne tolik, že dokud ho čteš, cítíš, jak ti jsou jeho postavy blízké.

Už když jste absolvovala studium scenáristiky v Londýně, získala jste kontakt s Evropou. Vaše „*Fragments*“ byly oceněny na přehlídce nových evropských her Stückemarkt při prestižním festivalu Theatertreffen v Berlíně. Co vám dal 'pohled západní Evropy' na vaši hru? Třeba i ve srovnání s jejím uvedením v Chorvatsku.

„*Fragments*“ byly v Berlíně vybrány mezi sedm textů moderní evropské dramatiky. Hlavní cenu dostal text někoho jiného. Ale právě Berlín zahájil celou sérii scénických čtení, profesionálních inscenací, překladů a vydávání té hry všude v Evropě. Myslím, že důvod jejího přijetí spočívá v její univerzálnosti. Zabývá se otázkami, které trápí každého z nás, ne jako člena určité kultury, národnosti a země, ale jako člověka. Text byl oceněn na Marulićových dnech ve Splitu, a to díky vynikající inscenaci Slovinského národního divadla Nová Gorica v režii Ivany Đilas. Bohužel v Chorvatsku tento text nezažil dobré uvedení a byl inscenován jen párkrát, což je mi upřímně líto, protože v tomto okamžiku mě právě tento text reflektuje nejprecizněji a diváci v mé vlasti mě tak neměli příležitost poznat. 'V tomto okamžiku' říkám proto, že se to brzy změní, jelikož právě dokončuji nový text *Setkání* a začínám další s pracovním názvem „*Didn't We Used to Dream Once?*“. Oba texty přirozeně navazují na dramaturgii „*Fragments*“.

*Děkujeme za rozhovor
Děkujeme také Hasanu Zahirovići
za jeho zprostředkování a překlad
(peh)*

douška o divadle

Touha je to, co živí naši duši a naplnění, a smysl života není cíl, nýbrž cesta. Neboť každá odpověď je klamná, každé naplnění se nám rozplyne pod rukama a cíl už není, když byl dosažen.

Arthur Schnitzler

Nominace na Cenu Thálie 2011

Za herecké postavy v inscenacích Činoherního klubu byli nominováni **Lucie Žáčková** a **Juraj Kukura**. Slavnostní večer předávání výročních cen Herecké asociace se uskuteční 24. března v Národním divadle.

LUCIE ŽÁČKOVÁ

Tennessee Williams: *Tramvaj do stanice Touha* (režie Ladislav Smoček)

„**Lucie Žáčková** vnáší do role **Blanche Dubois** úplně nové tóny. Především není bezmocnou obětí, ale čelí životu šarmem, ironií, snobskou nadřazeností, dokáže být okouzující i nesnesitelná. Často si dovolí dokonce vtip, přesně se pohybuje na hranici reality a vědomé iluze. O to vyzní tragičtěji, když nakonec podlehne Stanleyho ničivé brutalitě. Žáčková zásadně posunula interpretaci této oblíbené Williamsovy postavy, a tím ji vymanila ze sentimentality a přiblížila dnešnímu hledišti.“

odborná porota Cen Thálie

Lucie Žáčková byla za postavu Blanche Dubois nominovaná také na **CENU ALFRÉDA RADOKA za rok 2011**. Slavnostní předání cen bude 25. února hostit Divadlo v Dlouhé.

„Inscenace neokázala, ale herecky strhující.“

Jakub Hulák v anketě Inscenace roku 2011 v Divadelních novinách

„Blanche se v tom bytě ocitla na zoufalém útěku před svou minulostí i přítomností – a chce udělat něco pro svou budoucnost. Netuší ještě co, ale o to je její odhodlání úpornější. Lucie Žáčková – v souladu se Smočkovou koncepcí – neskrývá, ale hlavně nezdůrazňuje povahové vlastnosti této postavy, které mohou sdělovat její abnormálnost. Je zřejmě alkoholička, přehnaně a nezvykle se znovu a znovu koupe, je nepříjemně afektovaná, když se chce předvádět, přiznává i temné skvrny své minulosti, jež nesvědčí v její prospěch a mohou být chápány jako příznak nevyrovnanosti osobnosti. Je možné opravdu uvěřit tomu, že ke své sestře a jejím

muži utekla proto, že je to pro ni poslední možnost v situaci, kdy se svými projevy stala nesnesitelnou svému okolí a nemohla už dále v prostředí malého městečka amerického jihu žít. Ale její minulost i přítomnost je poznamenaná také krutými údery osudu, jež tato křehká a snadno zranitelná Blanche nemůže unést, protože je do té míry jiná, až je z pohledu stereotypů a konvencí běžného soužití nepochopitelná.“

Jan Čisář v Divadelních novinách 14. 11. 2011

JURAJ KUKURA

Martin Čičvák: *Kukura* (režie Martin Čičvák)

„**Juraj Kukura** jako stárnoucí, sobecký a monotematický bard exceluje. Brilantně si pohrává nejen s jednotlivými situacemi, ale také s každým detailem. Nenápadným, zdánlivě velmi jednoduchým způsobem cizuluje každou repliku. Diváky fascinuje důstojností, patosem, přirozenou elegancí, vypjatým egoismem, svéhlavostí, exhibicionismem. ‘Spolupráce’ s loutkou postavy starého Kukury, kdy jediným výrazovým prostředkem herce je jeho hlas, je vrcholem celé inscenace.“

odborná porota Cen Thálie

„První polovina, kde Kukura hraje Kukuru, je skvostnou obžalobou i obhajobou divadla, neboť svou ‘virtuozitou i magnetismem’ je Kukura tím, co Francouzi nazývají *Les monstres sacrés* – Posvátné obludy nebo také *Idoly* či *Modly*. A když se dotkne Euripidovy *Médeie*, tak sestoupí do závrtných hlubin lidské duše.“

Jan Čisář v anketě Inscenace roku 2011 v Divadelních novinách

„Nejen proto, že hrál Juraj Kukura Juraje Kukuru (tedy maximální možná autenticita postavy a jejího představitele), ale mimo jiné též pro vynikající práci s loutkou.“

Jan Vodňanský v anketě Inscenace roku 2011 v Divadelních novinách

„Kukurův výsměch malosti a provinčnosti nemilosrdně poukazuje na devalvací divadelního umění i úpadek kulturních hodnot. Ve vrstvení ‘starčeky’ utkvělých myšlenek a v neustálých tematických návratech je ale také hodně směšnosti a hlavně sebeironie. S evidentním požitkem, v jemných intonačních obměnách herec stupňuje opovržení a sarkastické invektivy své postavy. S gusem si vychutnává převahu nad submisivním režisérem. A s ‘grófskou’ noblesou vše pečeti britkými pointami a energickými gesty veliké jevištní síly.“

Marie Reslová, Hospodářské noviny 26. 1. 2012

Večer Revolver Revue

**Tomáš Glanc + Souostrovní Rusko,
Martin Ryšavý + Vrač + Bouchací šrouby**

Na dalším z jedinečných večerů Revolver Revue představí **Tomáš Glanc** přednáškou a projekcí vybrané „ikony postsovětské kultury“, jimž věnoval svou novou knihu **Souostrovní Rusko**, a **Martin Ryšavý** bude číst ze svého románu **Vrač** a podílet se na vystoupení kapely **Bouchací šrouby**.

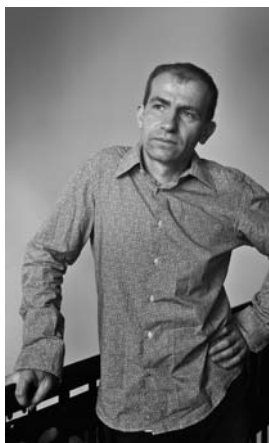
Neděle 11. března v 19.30

V knize **Souostrovní Rusko** ukazují Tomáš Glanc prostřednictvím sedmnácti monografických portrétů přibližující vybrané ikony postsovětské kultury, co podstatného se děje v současné ruské kultuře. Jeho eseje jsou provázeny rozhovory s těmito výraznými osobnostmi různých uměleckých oborů – literatury, výtvarného umění, fotografie, architektury, filmu i divadla – a rámovány obsažnou „situační zprávou“, která mapuje klíčové body v ruském umění a kultuře po pádu totalitního režimu. V jednom svazku se tu navzájem doplňují či provokativně konfrontují velmi od-

lišná pojetí tvorby, ve svém celku se kniha dotýká témat přesahujících ruské geografické a jazykové teritorium – je příspěvkem k reflexi umění, kultury a jejich provozu v dnešním, nejen postkomunistickém světě. Brodskij, Fanajlova, Sorokin, Děsjatnikov, Kulik, Ulickaja, Krymov, Pelevin, Fedorčenko, Pepperštejn, Mamyšev-Monroe, Svarovskij, Popogrebskij, Šiškin, Bratkov, Prilepin, Korina.

Tomáš Glanc (*1969) vystudoval FF UK, kde od roku 1993 také přednáší. V letech 2000 – 2003 byl ředitelem Ústavu slavistických a východoevropských studií FF UK. Od roku 2010 působí jako hostující profesor na Humboldtově univerzitě v Berlíně a přednáší i na univerzitě v Basileji. Od konce 80. let se zabývá ruskou kulturou a kulturní teorií, obzvláště současnou literaturou a výtvarným uměním, estetikou avantgardy, literární vědou, sémiotikou, později také ideologií slovanství a problematikou estetiky změněných stavů vědomí. Jeho bibliografie čítá řadu knižních svazků, překladů i časopiseckých textů.

Martin Ryšavý (*1967) absolvoval Přírodovědeckou fakultu UK a FAMU, kde působí jako vedoucí katedry scenáristiky a dramaturgie. Je autorem filmů *Sibiř – duše v muzeu*, *Afoňka už nechce pást soby*, *Kdo mě naučí půl znaku*, *Malupien*, *Olšovský spas*, *Země snů*, *Banánové děti* a *Medvědí ostrovy*. V Edici Revolver Revue vydal romány *Cesty na Sibiř* (2009) a *Vrač* (2010), oba postupně získaly Cenu Magnesia Litera v kategorii próza, a „kapesní ságu“ *Lesní chodci* (2011). Kniha *Stanice*

Čtyřloupový ostrov vyšla jako samostatně neprodejná příloha čtvrtletníku Revolver Revue č. 82/2011.

Ústřední postavou prózy **Vrač** je bývalý režisér, který prošel řadou regionálních i experimentálních divadel a v současnosti je zaměstnán jako dispečer moskevských komunálních služeb. Jeho „životní inscenací“ se stává očistný proud řeči, nepřetržitý tragikomický monolog o absurditě, která na scéně Ruska trvale režurjuje lidské osudy.

Bouchací šrouby – nekompromisní masáž bum-bum praktikovaná na bassběžku (Hana Daňková), radio (Martin Ryšavý), kosu (Jan Procházka), bassbalalajku (Pavel Kopecký), autoharfu (Lucie Bokšťeflová), klávesy (Jan Plíšek), bicí (Jan Bouřil), tubu (Jarda Šťastný) a papíňák s benzínem. Kapela existuje asi tři roky, ustavující koncert proběhl v restauraci U Labutě v Sázavě nad Sázavou, tehdy ještě v radikálnějším industriálovém duchu se sbíječkou, rozbrušovačkou, míchačkou, motorkou a barelem. Obtížná přenosnost těchto nástrojů vedla ke vzniku mobilnějšího obsazení. „Naše hudebně-ideová pozice je tato: Hrajeme všude, kam nás pozvou, za předpokladu, že má čas alespoň jeden člen kapely. Naše aranžmá jsou koncipována tak, aby jejich koncertní provedení bylo zcela a naprosto nad možností jednotlivých hráčů, natož kapely jako celku. Při vystoupení hraje každý sám za sebe, kolektivní duch je nám naprosto cizí.“

Doušky

■ Dovolte, abychom Vás pozvali na **100. představení** hry **Yasminy Rezy BŮH MASAČU**. Uskuteční se 1. března 2012. Inscenaci režíroval v roce 2008 **Ondřej Sokol**. Hrají **Ivana Chýlková** a **Jaromír Dulava**, **Miroslava Pleštilová** a **Vladimír Kratina**.

■ **Vladimír Kratina** oslaví 25. února 60. narozeniny. Gratulujeme.

■ 15. března slaví 65. narozeniny **Juraj Kukura**. Blahopřejeme.

■ V anketě Divadelních novin **Inscenace roku 2011** měla vedle inscenací **Tramvaj do stanice Touha** a **Kukura** ohlas také McDonagova **Ujetá ruka (Behanding in Spokane)** v režii **Ondřeje Sokola**. Pavel Brycz k ní poznamenal: „Kdo neviděl vstupy 'ujetého' recepčního v motelu v potměšilém podání **Martina Fingera** a neslyšel jeho naprosto okouzující monolog o opici a o žácích, kteří by se radši ve škole jako obyčejně nudili, než aby tam někdo vystřílel půl školy, tak ať si to rozhodně nenechá ujít.“

K úspěšným inscenacím se zařadila **Europeana** Patrika Ouředníka v brněnské Redutě, v níž v režii Jana Mikuláška hraje i **Jan Hájek**. A také hra **Fe-érie o Kladně** Kazimíra Lupince a divadla **V.A.D. Kladno**, jež je tradičním hostem přehlídky „Činoherní klub uvádí:“, našla v anketě své místo.

■ **Vladimír Javorský** získal **Cenu české filmové kritiky 2011** za hereckou postavu **Jardy** ve filmu **Poupata**. Ve filmu režiséra **Zdeňka Jiráského** hrají **Marika Šoposká**, **Dana Syslová**, **Luboš Veselý** a **Otmar Brancuzský**.

■ 18. března vysílá Česká televize film **Cizí příběh** podle scénáře **Matěje Dadáka**, který v něm hraje hlavní roli. Režisérem byl **Juraj Deák** a hrají v něm také **Veronika Divišová** a **Denny Ratajský**. Dramaturgem byl **Jan Lekeš**.

■ **Boleslav Polívka** a **Jiří Menzel** hrají ve filmu **Tomáše Řehořka Signál**.

■ **Jan Janák**, rekvizitář Činoherního klubu a ilustrátor, je autorem knihy **FRT**. Sepsal a nakreslil ji dle skutečnosti. V prosinci 2011 ji vydal **Ondra Kárník**.

„...ve Frtovi nalezneme velmi užitečného, ale velice zvláštního společníka, s ještě zvláštějším smyslem pro humor.“

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2012 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Divadelní soubor Domu kultury Krupka

Václav Havel ODCHÁZENÍ

Hra je plná podobenství a sarkasmů.

Neděle 4. března 2012

Režie: **Jana Urbanová** / Scéna: **Václav Vašák** / Výběr hudby: **Pavel Krs** / Zvuk: **Josef Černý** / Hrají: **Josef Barták**, **Erika Antošová**, **Irena Víznerová**, **Vlasta Studnařová**, **Bára Krsová**, **Michaela Kubalová**, **Jitka Rybolová**, **Pavel Polívka**, **Jaromír Kejzlar**, **Jiří Schamberger**, **Svatopluk Vašut**, **Štefan Olšák**, **David Pražák**, **František Rýsl**, **Václav Vašák**, **Radek Vlasák**, **Vladimír Urban** a **Anna Kejzlarová** / Hlas z reproduktoru: **Václav Havel**.

Autorská práva k dramatickému textu zastupuje **Aura-Pont s.r.o.**, **Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4**. V představení je použita nahrávka hlasu **Václava Havla** ze světové premiéry inscenace **Odcházení**, která byla uvedena 22. května 2008 v Divadle Archa. Autorská práva k nahrávce vlastní **Divadlo Archa**.

Cinoherní klub uvádí:

Divadlo Bez prken

Egon L. Tobiáš / MAMEDOV

Komedie. Napsal ruský anonym ve 2. pol. 19. stol. (historiky neuznaný předchůdce A. P. Čechova).

Pondělí 5. března 2012

Režie: Akram Staněk / Výprava: Alexandra Zedníková / Hrají: Karel Žďárek, Linda Petáková, Kristýna Gálíková, Miroslav Křenek, Ondřej Sýkora, Petr Hyka, Jiří Moudrý.

Vznik představení podpořila nadace Život umělce.

Divadlo Zdrhovadlo / Klášterec nad Ohří

Bohumil Hrabal PŘÍLIŠ HLUČNÁ SAMOTA

Haňta mlčí a medituje. I když je samotářským podivínem, netrpí osaměním, protože žije „v myšlenkách zalidněné samotě“.

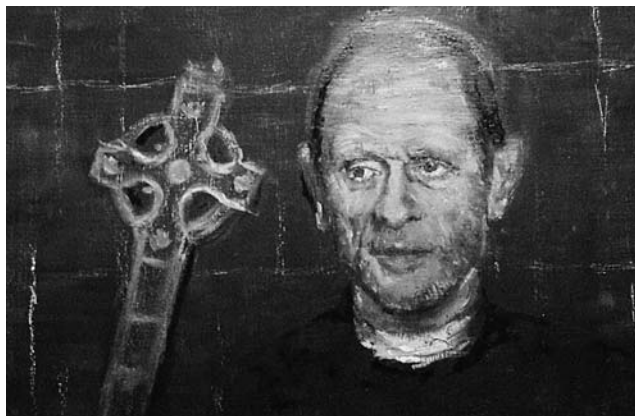
Neděle 25. března 2012

Dramatizace, režie a zvuk:
Václav Polda / Hraje: Jan Milota /
Inspice: Zdeňka Nyklíčková,
Majda Nucová, Iva Kalová,
Květuše Hlaváčková /
Světla: Honza Škach.

Vznikli jsme každý jindy, každý jinde a každý za jiných okolností, ale stalo se, že jsme se v září 2002 sešli, abychom dali vzniknout Zdrhovadlu. Jsme členem Sdružení Klas (Sdružení občanů pro podporu ochotnického divadla).

V jaké hře se říká?

Přesto mám ve vás víru. Mám ve vás víru, hoši!

Hádanka 3/XIII Budete-li znát odpověď na tři hádanky třináctého kola naší soutěže, můžete je poslat na adresu pokladna@cinoherniklub.cz do 6. března 2012. Vylosovaný výherce získá dvě vstupenky na představení ČK.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁŘENSKÁ
A.S.

CGSO

AWK

Kooperativa
POJIŠTOVNA A.S.

K+K
HOTELS

SPIELBERG

REVOLVER
REVUE

kolykole

Tonera

www.radiohortus.cz

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

Facebook

Program

Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Darren Tighe (Carnaby), Pavel Kolský, Darko Drinovac, Oleg Vojtišek,
archiv Revolver Revue, Pavel Nesvadba, archiv ČT, Zuzana Páchová,
archivy DS Domu kultury Krupka, Divadla bez prken a Divadla Zdrhovadlo.
Autorka hádanky: Karín Pavelková. Jazyková korektura: Andrea Fírtíková.
Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Vladimír HOLUB

The Survival

od 08.02.2012 do 24.03.2012 / Úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1

(vedle Činoherního klubu)

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

